

Halász László 1923–2008

2008. július 8-án megint egy régi jó barától kellett elbúcsúznunk a mányi református temetőben. Június 29-én, életének 85. évében Halász László erdőmérnök kollégánk, régi jó barátunk, eltávozott közülünk. 59 éves igazi, jó barátság ért ezzel véget.

1923-ban Tanakajdon született. Erdőmérnöki oklevelét 1948-ban szerezte meg. Az oklevél birtokában a MÁLLERD Erdőrendezési Főosztályán kapott beosztást. Kezdetben a Vértes hegység üzemtervkészítési munkáiban, majd az üzemtervek központi ellenőrzésében vett részt. 1949-ben az Országos Tervhivatal Mezőgazdasági Főosztályára helyezték át. Ott az erdőgazdaságok, elsősorban az erdőtelepítés öt éves tervfeladatainak kimunkálásán dolgozott.

Az egyetemi évek után ott találkoztunk, amikor én is a Tervhivatalba kerültem. Igazi, jó barátságunk akkor kezdődött, és majdnem 60 éven át tartott. Mindig tudtunk egymásról, mindenben segítettük egymást, ahogy lehetett. 1956 végéig a Tervhivatalban együtt harcoltunk a Pénzügyminisztériummal az erdőgazdasági fejlesztések, az erdőésítés, az erdészeti lakásépítés és az erdőfeltárás költségfedezetének biztosításáért. Én 1957 januárjában az Országos Erdészeti Főigazgatósághoz kerültem, ő továbbra is az Országos Tervhivatalban dolgozott.

1960-ban az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetője az ERDÉRT Termelőszövetkezet Kereskedelmi Vállalat műszaki főmérnökévé, majd a vállalat vezérigazgató-helyettesévé nevezte ki. Kezdetől fogva a vállalat műszaki fejlesztési terveinek kidolgozásával és a kivitelezési munkák irányításával foglalkozott. A milliós nagyságrendet meghaladó fa-tömeg fogadásához, készletezéséhez, feldolgozásához és értékesítéséhez szükséges műszaki feltételeket neki és a hozzárendelt fejlesztési szervezet munkatársainak kellett biztosítani.

Elsősorban négy nagy volumenű, súlyos feladatkomplexummal kellett megbirkóznia:

– A záhonyi átrakókapacitás növelése érdekében Tuzséron nagy fogadókapacitást kellett létesíteni.

– A vállalat minden telepén kézi erővel végzett, rendkívül megerőltető, balesetveszélyes rakodást és pályakocsis anyagmozgatást haladéktalanul gépesíteni kellett.

– A távolsági szállítási költségek csökkentése és a jövedelmezőség növelése érdekében a hengeres faanyag hoztolására korlátozott feldolgozást fűrészüzemek létesítésével fejleszteni kellett.

– A súlyos problémákkal küzdő vásárosnaményi forgácslapgyárat működésképesévé kellett tenni.

Még el sem foglalta székét az ERDÉRT-nél, amikor Tuzséron már folyamatban volt a szovjet fenyő hengeres fa és fűrészárú fogadására, osztályozására és a felhasználók

részére történő továbbítására alkalmas, mintegy 57 hektár kiterjedésű fogadótelep tereprendezése. Az 5 km hosszú széles nyomtávú és 7 km hosszú normál nyomtávú vágányhálózat kiépítése, s a telepnek az anyag mozgatására képes darukkal való felszerelése, és az anyagmozgatás rendszerének kidolgozása is még jelentős szerkesztő és szervező munkát igényelt. Az 1960-as évek közepére a vágányhálózat megépült, megtörtént a telepnek Panther-típusú autós és OBV-típusú híddarukkal való felszerelése, az anyagmozgatás rendszerét is kidolgozták, így 1965-ben a tuzséri telepen már mintegy 150-200 ezer m³ fenyő fűrészárút és 450-500 ezer m³ hengeres fát tudtak fogadni. A telepnek a 60-as évek második felében a 7 hektár kiterjedésű Tuzsér II.-vel történt bővítése révén az összes fogadó kapacitás fenyő fűrészáruban már elérte a 300 000 m³-t, hengeres fában pedig a 700 000 m³-t.

A tuzséri telep létesítésével párhuzamosan megindult a vállalat telepein a rakodás és az anyagmozgatás gépesítése is. Már az 1960-as évek első felében is 7 db oldalvillás, 18 db homlokvillás targonca, 33 db rönkrakodó daru és 80 db motoros láncfűrész beszerzésével, s a fenyő fűrészárú szalmaglyázási technológiájának bevezetésével jelentős fejlődést értek el. A 60-as évek második felében és a 70-es években még 40 db KKSz daru, 10 db autódarut és közel 100 db homlokvillás és oldalvillás targoncát szereztek be, s ezzel forradalmi változás következett be minden telepen a nehéz fizikai munkák gépesítése terén.

A 60-as évek első felében a fenyő hengeres fa feldolgozása még a tuzséri telepen is csak a manipulációra, vagyis a hosztolatlan hengeres fának rönkre, bányafára, rüdfára, papírfára történő darabolására korlátozódott, érdemi feldolgozás nem történt. A méretes rönkanyagot 150-200 km távolságra levő fűrészüzemekbe szállították, a fűrészelési hulladékkal együtt. Már a 60-as évek második felében tervbe vették a tuzséri telep bővítését, és ezen a területen egy nagy kapacitású fűrészüzem létesítését, összesen 257 millió Ft ráfordítással. Az Országos Tervhivatal létesítményjegyzékében azonban sem a tuzséri telep bővítése, sem a tuzséri fűrészüzem létesítése nem szerepelt, bár ezek jeletőségét mindenki elismerte. Sokoldalú, hosszadalmas egyeztető tárgyalások eredményeként a 60-as évek második felében a telepbővítés, vagyis a Tuzsér II. telep és rajta a nagy kapacitású fűrészüzem létesítése mégis megvalósult. A 70-es években további keretfűrészek és gépsorok beállításával az 1980-as évek elején a tuzséri telepen már öt és egy rövidfás gépsoron összesen 243 ezer m³ rönköt dolgoztak fel. Ezenkívül a Szabolcs Megyei Tanácstól átvett mátészalkai telepet is, melynek fűrészüzeme 1965-ben még csak 46 700 m³ rönköt tudott feldolgozni, a 70-es évek elején újabb keretfűrészek beállításával tovább bővítették, s a 80-as évek elején már itt is 95 300 m³ rönköt dolgoztak fel.

A vásárosnaményi forgácslapgyár eredetileg a Szovjetunióba irányuló almaexport vékony forgácslapokból gyártandó göngyöleg-szükségletének biztosítása céljából az

1960-as évek végén a Felsőtisza Erdő- és Feldolgozó Gazdaság kezelésében épült. A finn berendezéssel létesült üzem azonban vékony forgácslapot és abból almaladát nem volt képes gyártani. 1972-ben az ERDÉRT átvette az üzemet, azzal az elgondolással, hogy műszaki részlegével átállítják butorlapgyártásra. Rengeteg próbálkozás és állandóan fellépő műszaki problémák miatt azonban 1975 végén az üzemet le kellett állítani. A berendezést szállító finn cég ellen nemzetközi pert indítottak. Azt megnyerték, majd 1976-ban a bíróság által megítélt kártérítésből az üzemben német cég által szállított berendezéssel teljes rekonstrukciót hajtottak végre, s annak eredményeként 1977 közepén megkezdték a termelést, és 1979-ben már 60 800 m³, 1983-ban 87 700 m³ forgácsbutorlapot gyártottak.

A nagyszerű munkateljesítményekkel Halász László - munkatársainak írása szerint - örökre beírta nevét az ERDÉRT történelemkönyvébe. - Ezek után nézzük magát az embert. Nyugdíjba menetelekor saját magáról így nyilatkozott: vezető beosztású emberrel szemben első és legfontosabb követelmény, hogy semmilyen körülmények között ne szakadjon el munkatársaitól, a gyakorlati élet problémáitól, és ne bújjon az íróasztala mögé. Döntésnél mindig vegye figyelembe a szakmai körök, a közvetlen kollégák, és természetesen a gép mellett álló, a rakodó, s a szerelő munkások véleményét is. Halála után közvetlen munkatársai így vélekedtek róla: Halász László őszinte, tisztességes, becsületes ember volt. Megadta a tiszteletet partnereinek, munkatársainak és az egyszerű munkásembereknek is. Kiváló emberi tulajdonságainak is köszönhető, hogy közel negyedszázadon át az ERDÉRT vállalat sikeres vezérigazgató-helyettese tudott lenni. Emlékét a szakma, s az ERDÉRT nagy családjá, és – a közel 60 éves barátság jegyében – mi, a barátai is megőrizzük.

Halász Aladár

Beiwinkler Győző (1913–2008)

Újfutakon, Bács-Bodrog vármegyében – ma Futog Szerbiában – született. A Duna mellett nőtt fel. Az újvidéki gimnáziumban érettségizett, majd a Belgrádi Egyetem Erdészeti fakultásán erdőmérnöki oklevelet szerzett. Ezt két év katonai szolgálat követte a szerb királyság hadseregében.

Az immáron katonaviselt, tehetséges fiatalember a djakovói (Diakovár, Verőcze vmegye) püspökség Levanjska Varos nevű erdőhivatalának lett a vezetője. A nyestek földjén felejtethetlen éveket töltött. A Dráva és a Száva folyók között fekvő vadregényes Szlávia címerébe egykoron okkal került a futó nyest. Az országrész legbecesebb kincse évszázadokon keresztül a nyestbőr volt. Érintetlen erdőségek, csodálatos természeti szépségek.

Szalokatömegek! Tömegek! – ahogy sokszor elmesélte. Erdőrengeteg, hihetetlen

tölgyfaóriásokkal. A ledöntött faóriások hosztolását személyesen ő, a hivatalvezető végezte.

A gyakran több vasútikocsinyi hosszban hagyott nagy értékű fának ez a figyelem kijárt. 1940-1943 között szolgált Szlavóniában. A második világháború utolérte. Már 1941-ben elszakadt otthonról. A délvidek újra magyar lett, Ő meg feleségével együtt, aki falubélije volt, az önállósult Horvátországban rekedt.

Menekült, mert menekülnie kellett. Ismerték szellemét és törekvését. A családi múltból merítő öntudat, a bölcs ember óvatossága a bűntől a bűnös időkben is távol tartotta. Szülőfalujából is kiközösítették. Az elitlakulat egyenruháját nem vállalta, Ő az erdész-zöldnél kötelezte el magát. Képes volt ellenállni, nem vállalni a cinkosságot. Az elerőtlenedő állam, a mindenkit fenyegető nyers erőszak, a fekete és vörös lobogók alatt világhódító ordas eszmék szülte szerencsétlenségéből a m. kir. áll. erdészeti kinevezés akkor a biztonságot jelentette. Rahóra, a Máramarosi-havasokba került. Még barátokozott a hegyvidékkel, amikor az oroszok elől menekülniük kellett.

Kiűrés. A befőttekkel teli kamra, meg a régi zongora emlékképe, ami a gondokkal terhes, de boldog időszakból megmaradt. 1944. okt. 14. Esztergom. Egy nappal Horthy Miklós kormányzó kiugrási kísérlete, két nappal Szálasi Ferenc hatalomátvétele előtt a németek megszállta országban. A menekülteket Győrbe irányítják. Több száz embert nyomorúságosan összezsúfolva egy dunai uszályon szállásolnak el. Éheznek, fáznak, nyomorognak, csak sóból nincs hiány, mivel azzal van tele az uszály minden erszenteke. Aztán egyik reggelen Ausztriában ébrednek. A visszavonuló németek az uszályt is menekítették. Amerikai hadifogság, kényszermunka.

1945 őszen szabadulnak. Hová menjenek? A család átjárhatatlan államhatárokkal szétszakítva megközelíthetetlen. Német ajkú szüleit már Németországba telepítették.

Feleségének – a három szolgálattelvő mayerlingi erdész egyikének leszármazottja – szülei az új államalakulatban, Jugoszláviában maradtak. A Dombóváron megejtett igazolást követően a Pécsi Erdőgazgatóság-hoz került. Bejárta aztán Tolnát, Baranyát.

Erdőgondnok Koppányszántón (Tolna megye), ahonnét két év múlva a baranyai Izabellaföldre (most Erdőfű), aztán Árpádtetőre kerül. 1950 augusztusában már a Bata-széki Erdőgazdaság a kenyéradója. Két hónap múlva a Tolna megyei Erdőgazdasági Egyesülés tervelőadó csoportvezetője. Át-szervezések, áthelyezések, összevonások. Megszületett az azóta is Baján működő, akkor Dunaártéri néven nevezett erdőgazdaság. Műszakosztály-vezetőként működik, majd 1960-tól az Alsódunavölgyi Vízügyi Igazgatóságnál dolgozik nyugdíjazását követően is.

Sok különböző szolgálati hely, eltérő szakmai, emberi kapcsolatok, kihívások, a megélt politikai fordulatok, terhelve a külpolitikai széljárás változékonyságával. ATito ellenesség vagy barátság akkortájt napjainkra felfoghatatlan súlyos következménnyel járhatott.

Örömök, sikerek, fájdalmak, félelmek, megannyi helytállás. Nehéz évek, rengeteg utazás, küzdelem, kalandfilmekbe illő élethelyzetek.

Az utolsó szalonkázásnál a puska már csak díszlet volt. Megmerítkeztünk a tavaszi erdőben, a látványában, a hangjaiban, az ilatában.

2008 májusában hunyt el. Baján, a ferencesek templomában búcsúztak tőle szerettei, kollégái, erdész- és vízügyes barátai, vadászársai.

Nyugodjál békében!

N y ú l Bertalan

Drávecz Andor (1930–2008)

Életének 78. évében, hosszú szenvedés után elhunyt Drávecz Andor erdésztechnikus.

1930. június 20-án született Somogyudvarhelyen. Erdészcsaládból származott – édesapja, nagypapja, nagybátyja erdészek voltak. Édesapja a hatvanas években a Berzencei Erdészet műszaki vezetője volt.

Elemi iskoláit a szülőfalujában, a polgári iskolát Nagyatádon, a középiskolai tanulmányait Nagykanizsán, a Városi Kereskedelmi Középiskolában végezte. Érettségi előtt azonban – saját elhatározásából – elhagyta az intézetet. Ekkor – rövid ideig – a Zsitifapusztai erdőgondnoksághoz tartozó, nagyforgalmú vízvári MÁV-rakodón, mint kiegészítő teljesítést szolgált.

Annak ellenére, hogy erdészcsaládból származott, a katonai pályát választotta. A tiszti iskola elvégzése után karrierje gyorsan emelkedett, az '56-os eseményeket követően azonban, 1957 januárjában politikai okokból kérte a leszerelését. Ezt követően családjával felesége szüleihez, Dombóvárra költözött, és apósa műhelyében segédmunkásként dolgozott.

1958-ban felvették a Kaposvári Erdészet-hez MÁV-rakodókezelőnek a batéi állomásra.

Munka mellett tanulva megszerezte Sopronban az erdésztechnikus végzettséget. Tehetsége, szorgalma révén hamarosan behelyezték Kaposvárra, a Délsomogyi Állami Erdőgazdaság központjába. Első beosztásában statisztikus volt, majd 1962-től már fahasználati előadóként dolgozott.

A munka mellett folyamatosan képezte magát, rendszeresen részt vett szakmai tanfolyamokon, elmélyülten foglalkozott a gépesítés által megkövetelt fakitermelési munkamódszerekkel. Ezek megismertetésére maga is szervezett bemutatókat, elemezte a brigádok munkáját és javaslatokat tett a megfelelő változtatásokra. Tevékenyen részt vett a fakitermelő versenyek szervezésében és lebonyolításában. Meggyőződéssel vallotta, hogy megszűnt a fakitermelési munka régi értelemben vett „favágó” jellege – ennek a társadalom felé történő megismertetésében a versenyek nagy szerepet játszottak.

A hetvenes évek közepén a gazdaság Fejlesztési és Szervezési osztályára került, ahol

szintén a fahasználatlalt kapcsolatos tevékenység volt a feladata.

1979-ben megbízták a Kaposvári Erdészet vezetésével, majd a 80-as évek közepén ismét visszatért a fahasználatához – kinevezték osztályvezető-helyettesnek.

Bandi erős akarátú, határozott egyéniség volt. A rendet, fegyelmet megtartotta és megkövetelte beosztottaitól is. Döntéseiben igazságos volt, minden körülmények között súlyt helyezett a szakszerű, pontos munkavégzésre. Igyekezett mindenkin segíteni, különös figyelemmel pártfogolta fiatal, kezdő munkatársait. Fogékony volt minden újra, munkáját nagy szakértelemmel, lelkiismeretesen, gyorsan és pontosan végezte, amiért több kitüntetésben is részesült.

Ha lehetősége volt rá, szívesen vadászott, értékes trófeagyűjteményt hagyott hátra. Vadászélményei mesélése közben amikor a „zergekampó”-hoz ért, hangja ellágyult, jelezve, hogy ez a legkedvesebb.

Végakarátának megfelelően szerettei szűk családi körben búcsúztak tőle a dombóvári köztemetőben.

Emlékedet örökké megőrizzük! Isten vedd Bandi! Nyugodj békében!

Schvarcz Dezső

Gyurkó Pál (1924–2008)

Az 1940-es év végén iratkozott erdőmérnök-hallgatók jól emlékeznek rá. A Növényteni Tanszék oktatói közé tartozott. Akkortájt másodéven tanultuk az erdészeti növénytant. A tavaszi félévben a tanrend hetenként egésznapos terepgyakorlatot írt elő a hallgatóknak. Hol a Szárhalomban, hol a Várhely környékén, hol pedig a hidegvízvölgyi vadászháznál volt az indulás. Autóbusz akkor még nem létezett, ki-ki maga talpalt a megadott találkozási helyre. Professzorunk, Fehér Dani bácsi vezette a menetet kis barna tacsokójával, Hanzival. Az útközben meglátott növényeket kívánták oktatóink velünk megismertetni. Köztük volt egy korban nálunk nem sokkal idősebb tanárségéd, Gyurkó Pál, akit ezért magunk közül valónak tarthattunk. Pali jól ismerte a lágyszárúakat is, bátran kérdezhettük, mindig türelemmel és mosolygós segítőkészséggel válaszolt. Ezért is szerettük.

A Jászságban, Jászapátiban született 1924. február 17-én. Az ottani gimnáziumi érettségi után iratkozott az Erdőmérnöki Karra, diplomáját 1950-ben kapta. Fehér Dániel mellett kiváló mikrobiológussá vált, ez magyarázza, hogy később az MTA által támogatott mikrobiológiai kutatócsoport tagja lett. Ez a csoport Fehér Dániel távozása után a Termőhelyismeretani Tanszék élére kinevezett Pántos György irányításával dolgozott.

Gyurkó Pali fő kutatási területe a laskagomba nemesítése volt. Ez a gomba korhadó fákon, tuskókon jelenik meg, szürkétől barnásig terjedő színváltoztatával és konzolis megjelenésével különül el más gombáktól. Kiváló ehető faj, termőteste kirántva akár az őzlábéval is vetekszik. Érdekes sajátossága, hogy a termőtest kihozatalához rövidebb külső lehűlést kíván, hazai viszonyok

között ez mindig megvolt. Pali különféle keresztezésekkel olyan laskafajtákat tudott előállítani, amelyek ezt a lehűlést nem igényelték, ezért szokásos szezonjánál már korábban is fogyasztható eredményt adott. Ezenkívül a különben elégetett mezőgazdasági hulladékokon is tudott laskát előállítani. Eredményeit a soroksári Duna Tsz nagyüzemileg is hasznosította. Később, a Tsz megszűnte után új szponzor jelentkezett.

Felesége halála után egészsége megrokkant, gyermekei Budapestre vitték gyógykezelésre, de beteg szíve elvitte közülünk.

Temetése a soproni Szent Mihály-temetőben volt ez év augusztus 27-én.

Szorgalma, tehetsége, segítőkészsége példamutató volt. Egykori tanítványai nevében is most fájdalommal búcsúzunk Tőle, és nevét szívünkbe vésve őrizzük utódaink számára.

Dr. Szodfridt István

Dr. Hajdú Gábor (1937–2008)

Megrázó hírként értesültünk nagyra becsült, ereje teljében lévő szeretett kollégánk halálhíréről.

Hajdú Gábor nyugalmazott tudományos főmunkatársként és állomásgazgatóként vonult nyugdíjba.

Szinte egész életútját meghatározta az, hogy rövid idő kivételével az Erdészeti Tudományos Intézet meghatározó kutatója volt.

Egyetemi tanulmányai befejezését követően erdőtervezőként, majd a Ladi Erdészetenél műszaki vezetőként dolgozott. Tanulmánytervet készített a túlkoros és ritka legerdőrek rekonstrukciójára. 1965-ben került az ERTI Erdőművelési és Faterméstani Osztályára, a Nagyatádi Kísérleti Állomásra, mint tudományos munkatárs. A Kaposvári

Kísérleti Állomás megalapítását követően 1996-ig vezette az ERTI-nek ezt a fontos dél-dunántúli kutatóhelyét a gyakorlati erdőgazdálkodókkal szoros együttműködésben.

Kutatási területe elsősorban a cser és a mézgás éger fatermésének és nevelésének vizsgálata volt. Később a somogyi ezüsthársasok fatermésének, nevelésének kutatásával is foglalkozott, de közreműködött az elegyes faállományok vizsgálatában is. Hazai viszonylatban elsőként végzett kéreg-morfológiai vizsgálatokat, elsősorban cseresekben. Részt vett nagy területű erdőtelepítési, zöldövezeti és védőfásítási tervek készítésében. Elemezte a vadkárosítástól védett területeken a fiatalosok növekedését és a biomassza hasznosításának lehetőségét farm-szarvasok takarmányozásában. Kiterjedt szakmai látókörét igazolja a Dél-Dunántúlon végzett sokoldalú oktatói és szakértői tevékenysége. Tagja volt a Pécsi Akadémiai Bizottságnak, a Nemzetközi Génbank Alnus szekciójának.

Erdészszakmánk számára nagy úrt hagyott maga után.

Emlékedet megőrizzük. Nyugodj békében.

Dr. Führer Ernő

Hermann Rezső (1942–2008)

1942. szeptember 25-én született a Győr-Sopron megyei Sokorópátkán.

Elemi iskoláit szülőfalujában, gimnáziumi tanulmányait a győri Révai Miklós Gimnáziumban végezte. Az érettségi megszerzése után a Kisalföldi Erdőgazdaság Ravazdi Erdészeténél kezdett dolgozni kisegítő erdész munkakörben. Feladata volt a területvezetők helyettesítése és fakitermelések-nél a választékolás szakszerű elvégzése.

1942. szeptember 25-én született a Győr-Sopron megyei Sokorópátkán. Elemi iskoláit szülőfalujában, gimnáziumi tanulmányait a győri Révai Miklós Gimnáziumban végezte. Az érettségi megszerzése után a Kisalföldi Erdőgazdaság Ravazdi Erdészeténél kezdett dolgozni kisegítő erdész munkakörben. Feladata volt a területvezetők helyettesítése és fakitermelések-nél a választékolás szakszerű elvégzése.

1962-ben iratkozott be a soproni Róth Gyula Erdészeti Technikum levelező tagozatára. 1962 novemberétől 1965 februárjáig tartó katonai szolgálata miatt az erdőszaktanúsági szakképesítést csak 1968 áprilisában tudta megszerezni. 1966. január 1-től szakirányító kerületvezetőnek nevezték ki, és ezt a beosztást 1974-ig látta el. Ebben a munkakörben irányította és szervezte a sokorópátkai, kajárpéci, felpéci, tényői, ravazdi, panonhalmi és écsi termelőszövetkezetek kezelésében lévő erdőben az erdőgazdálkodási feladatokat. Ez a sokrétű szerzeágazó munkakör nagyon tartalmas gyakorlati ismeretekkel ruházta fel. Feladatai közé tartozott a tsz-ek fatermelési, erdőtelepítési és felújítási terveinek elkészítése, a munkák operatív irányítása és ellenőrzése. 1975-től a Kisalföldi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Ravazdi Erdészetének kajári kerületében kapott kerületvezetői kinevezést.

Pályafutása megkoronázásaként az erdőszakterületéhez csatolt, a tényői tsz-től átvett területeken 84 ha erdőtelepítést végzett. Erről szakszerűen kivitelezett 63 ha kocsányos tölgyes és 21 ha akácerdő tanuskodik. Nagy elkötelezettséggel végezte ezt a munkát, hisz ezekről a területekről nagyapjától tudta, hogy több évtizeddel ezelőtt milyen fafajú erdőterületek voltak.

Jelen sorok írója, aki akkor közvetlen főnöke volt és tervezte, valamint irányította az erdőtelepítési munkákat, nagyon sok hasznos információt kapott tőle, melyek segítettek a termőhely-feltárási munkákat. Büszke volt az elért eredményekre, és emlékéit a nyírestetői erdők évszázados időtávlatban meg fogják őrizni.

Türelmessel viselt súlyos betegségben 2008. június 26-án érte a halál. A sokorópátkai temetőben helyezték örök nyugalomra július 3-án.

Kedves Rezső barátunk, kollégánk Isten veled, nyugodj békében!

Kocsis Mihály

A fák méltósága

Ahogy Erdélyi Lili – Pilisben élő – író látja

A fák tekintélye, méltósága, természetes bölcsessége engem is mélységes hódolatra készítet. Képes vagyok megállni, meghajolni, sőt letérdelni előttük, simogatón érintve meg törzsük ezerárnyalutú kéregmozaikjait. S hol egy fává, mint emlékké dicsőült, elvarázsolt, középkori harcos lovagot; hol egy várakozó királyfit; hol egy villám-sárkánnyal hadakozó szentet; hol egy misére tárt karokkal terelő apátot látok bennük a természet örök templomában. Olyannyira szeretem őket, hogy szólnom kell hozzájuk, susogva, ölelve. S ők úgy fogadják érzéseimet, ahogyan tisztán csak a bölcs - már csak szeretetük ereje-teljében kitárulkozó -, sokat megélt matu-

zsálemek. S látom: e tisztelettel rajongással övezett fák hány és hány embernek dobogtatták meg a szívét.

Például Szekszárdon, a híres szilfa alatt fogták el a Rákóczi-szabadságharc hadvezérét, Béri Balogh Ádámot 1711 októberében. Zágónban állnak úgy 300 éve Mikes Kelemen fái. Széphalmon Kazinczy 200 évesnél is éltebb akáca. Niklán Berzsenyi szellemének hű őrjei. Sopronhorpácson a nemzet múzeumának emlékfája, amely gróf Széchenyi Ferenc emlékét élte-ti. Koltón 1997-ben döntötte ki a vihar Petőfi kedves somfáját, amely alatt oly sokat merengett a táj szépségén a lánglelkű költő. S áll még Isaszegen, a Péceli út bal oldalán, a vasúti átjáró előtt a kis híján 3 mé-

ter törzskerületű és vagy 18 méter magas - bokrétafaként is emlegetett - vadgesztenye az utolsó ház kertjében, amely párbajfaként nevezetes, mivel itt vívtak Baradlay Richárd és Palvicz Ottó, - Jókai: „A kőszívű ember fiai” című regényének hősei, kiket 1849. április 6-án hantoltak el. S végül, de nem utolsó sorban kedvenc királyunk, Mátyás krónikásai nyomán tudva lévő, hogy hazánkban, Visegrádon épp ő telepítette az első fasort hársakból.

Áldassék minden faültető és őrző keze, neve, lelke!

Közreadja

Dobay Pál

Új belépők

Egri HCs: Jung Annamária tanuló,
Bp. FVM HCs: Körmendi Csilla egyéb felsőfok